

Φανταστείτε ότι ο Πέτρος Παπαχρήστου κατάφερνε και αποδεικνυε την Εικασία του Γκόλντμπαχ. Πώς θα εξελισσόταν η πλοκή της ιστορίας;

Όταν έφτασα στην Εκάλη, μαζί με έναν παλιό καθηγητή Μαθηματικών μου, βρήκαμε τον θείο Πέτρο να μας περιμένει αναστατωμένος στην αυλή, πεπεισμένος ότι τα κορίτσια τον παρακολουθούσαν. Αφού τον καθησυχάσαμε, μας έδειξε πολλές σειρές τακτικών παραλληλογράμμων και άρχισε να μας εξηγεί την απόδειξή του...

Έναν μήνα αργότερα...

Και τι δεν είχε προηγηθεί. Η δημοσίευση του θείου Πέτρου αναστάτωσε σύσσωμη την μαθηματική κοινότητα. Καταξιωμένοι ερευνητές από όλο τον κόσμο άρχισαν να επικοινωνούν με τον θείο Πέτρο. Καθηγητές Πανεπιστημίων άρχισαν να διδάσκουν την απόδειξή του. Δέκα ελληνικά πανεπιστήμια και άλλα τόσα ξένα τον είχαν προσκαλέσει σε τιμητικές ομιλίες και βραβεύσεις. Δημοσιογράφοι πολιορκούσαν καθημερινά το σπίτι του στην Εκάλη. Τα ίδια του τα αδέρφια και ο πατέρας, τον ανέφεραν σε εμάς ως πρότυπο επιτυχίας και φημολογούνταν ότι ο θείος μου θα λάμβανε το βραβείο Άμπελ και ότι θα αναγορευόταν επίτιμος διδάκτορας σε κάμποσα πανεπιστήμια του εξωτερικού. Μόνο που ο θείος μου, αφού αρνήθηκε να παρουσιαστεί σε όλες ανεξαιρέτως τις ομιλίες, τις συνεντεύξεις, τις τιμητικές τελετές και τις βραβεύσεις με πρόφαση την έθραυστη υγεία του. Ένα πρωί με κάλεσε επειγόντως στο σπίτι του. Ήθελε λέει να παραστώ στην σύνταξη της διαθήκης του. Όταν έφτασα στο σπίτι του μία ώρα μετά και χτύπησα το κουδούνι, κανείς δε μου απάντησε. Άφου προσπάθησα αρκετές φορές να τον πάρω τηλέφωνο, άρχισα να ανυσηχώ και κάλεσα αμέσως την αστυνομία. Έπειτα από μισή ώρα, αφού κατάφεραν να ανοίξουν την πόρτα του διαμερίσματος του θείου μπήκα μέσα τρέχοντας αλλά πλέον ήταν αργά. Βρήκαμε το πτώμα του μέσα σε μία λίμνουλα από αίμα που είχε σχηματιστεί κάτω από την αγαπημένη του πολυθρόνα, με ένα περιστρόφο στο χέρι...

Δύο μέρες αργότερα, μας κάλεσαν στο αστυνομικό τμήμα. Λέω μας κάλεσαν, επειδή ειδοποίησαν όλα τα συγγενικά του πρόσωπα να έρθουν. Έκει, μας ξεκαθάρισαν ότι ο θείος μου αυτοκτόνησε πυροβολώντας εξ επαφής το κεφάλι του και ότι βρέθηκε ένα σημείωμα που είχε γράψει ο ίδιος προτού προχωρήσει στην στενάχωρη αυτή πράξη. Παρακάτω το παραθέτω ολόκληρο.

«Είναι καιρός να φανερώσω την τραγωδία μου. Ναι τη δικιά μου τραγωδία, αυτή ενός ταλαντούχου μαθηματικού, ή καλύτερα μίας χρυσής μετριότητας που θέλησε να ονομάζεται έτσι. Τραγικοί ήρωες δεν υπάρχουν μόνο στα έργα των τραγικών μας ποιητών αλλά παντού και πάντοτε. Εξάλλου θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι και η ίδια η ύπαρξή μας είναι τραγική, ένα παιχνίδι χωρίς ουσία, χωρίς κανένα απολύτως νόημα.

Ήμουν άρρωστος. Όχι προσβεβλημένος από κάποια ασθένεια αλλά προσβεβλημένος από μία ανίατη αγάπη για τα μαθηματικά και πιο συγκεκριμένα για τη θεωρία αριθμών. Δυστυχώς, όμως, ήμουν προσβεβλημένος και από κάτι άλλο που ποτέ δεν άφησα να φανεί: τη χαμηλή αυτοεκτίμηση. Μάλιστα, η αιτία της εμμονής μου με την εικασία του Γκόλντμπαχ (αυτή την τρισκατάρατη εικασία που μόνος μου είχα ανακαλύψει, όταν με εξέταζε ο αείμνηστος Καραθεοδωρής) ήταν ακριβώς αυτή, καθώς για εμένα η απόδειξή της υπήρξε μία έσχατη προσπάθεια, για να αποδείξω στον εαυτό μου ότι ίσως είμαι και εγώ μία ιδιοφυΐα, η οποία θα στηθεί στο βάθρο των σπουδαίων Μαθηματικών. Άγονος αγώνας. Ακόμη και σήμερα που την απέδειξα και ευτυχώς είναι πλέον θεωρία και όχι εικασία, νιώθω ξανά τις αμφιβολίες (τα κορίτσια) να με κατακλύζουν: εν τέλει μπόρεσα και απέδειξα την εικασία λόγω της ιδιοφυΐας μου ή ήταν απλώς μία τυχαία ανακάλυψη; Όσο το σκέφτομαι, τρελαίνομαι περισσότερο...

Η αλήθεια είναι ότι αφού παράτησα την εικασία, μπόρεσα να ζήσω επιτέλους μία ήσυχη ζωή. Μέρι που το προσφιλές μου ανιψούδι αποφάσισε να γίνει μαθηματικός. Προσπάθησα να προειδοποιήσω τον ανιψιό μου, αλλά εκείνος επέμενε. Όσο σκεφτόμουν ότι τα κορίτσια θα κυνηγήσουν και τον ίδιο έτρεμα... Για αυτό έλαβα δραστικά μέτρα, δίνοντας του να λύσει την περιβόητη εικασία, γεμίζοντάς τον με ελπίδες ώστε να του τις καταστρέψω αργότερα. Όπως ήταν φυσικό απέτυχε και έφυγε από την Ελλάδα για να σπουδάσει στο εξωτερικό. Όλα ήταν υπό έλεγχο, μέχρι που κατάλαβε τη δολοπλοκία μου και γύρισε από την Αμερική για να μου ζητήσει εξηγήσεις. Η επιστροφή του ανιψιού μου, φοβάμαι ότι υπήρξε η αρχή του τέλους μου. Του διηγήθηκα λοιπόν την ιστορία μου, με μερικές τροποποιήσεις και κάποια ψέματα(εξάλλου όλοι είμαστε εν μέρει ψεύτες) και χρέωσα την αποτυχία μου στο θεώρημα της μη πληρότητας.

Δεν έχω καταλάβει μέχρι και σήμερα για το αν παράτησα να εργάζομαι την εικασία του Γκολντμπαχ λόγω της εξουθένωσής μου, ή λόγω του θεωρήματος της μη πληρότητας. Το μόνο σίγουρο είναι ότι και τα δύο συνέβαλλαν στην καθιέρωση του δόγματός μου ότι δεν πρόκειται ποτέ να γίνω αυτός που ονειρευόμουν, δηλαδή ένας μεγάλος μαθηματικός και ότι φυσικά η ζωή μου είναι ανούσια...

Ξόδεψα όλη την ζωή μου προσπαθώντας να αποδείξω στον εαυτό μου ότι ήμουν κάποιος που ποτέ δεν υπήρξα. Συμφωνώ πια απολύτως με τον αδερφό μου, που υποστηρίζει ότι είμαι αποτυχημένος. Όχι βέβαια ότι και εκείνος δεν είναι...

[Υ.Γ.] Αφήνω όλη μου την περιουσία κινητή και ακίνητη στο προσφιλές μου ανιψούδι ελπίζοντας ότι θα με συγχωρέσει μία μέρα για τον άκομψο τρόπο με τον οποίο προσπάθησα να το αναγκάσω να μην σπουδάσει μαθηματικά. Έλπίζω ωστόσο τα παραπάνω να ξεκαθαρίζουν την συμπεριφορά μου. Αντίο, τα κορίτσια ξαναήρθαν τελικά, αλλά καθώς δεν αντέχω άλλο πια να τα αντιμετωπίζω, τουλάχιστον δεν θα τα αφήσω ποτέ να με πάρουν μαζί τους.... Όσο για την απόδειξή μου, κάψτε τη, δεν με ενδιαφέρει πλέον αφού φεύγω ελεύθερος».

Πέτρος Παπαχρήστου

Όσο για την εικασία που απέδειξε ο θεός, εντοπίστηκε, έπειτα από πέντε χρόνια, ένα μικρό αλλά σημαντικό λάθος στην απόδειξή του. Έτσι, η εικασία παραμένει μέχρι και σήμερα αναποδείξιμη...